Posłuchaj

()

Niniejszym przedstawiamy *Wyznanie wiary katolickiej* FSSPX będące w sumie wyciągiem z Denzingera i dawnych dogmatyk. Z prawie wszystkim się zgadzamy, jeśli nie różnicę przedstawimy i skomentujemy.

Poniższe Credo uświadamia nam, jak bardzo współczesny, posoborowy Kościół odszedł od tego, co dawniej uchodziło za pewne i katolickie. Jak bardzo przyjąć i przyswoił *explicite* potępione poglądy.

W 127 przypisach FSSPX nigdzie nie cytuje Soboru Watykańskiego II ani posoborowego Magisterium.

Czy słusznie?

Można by było przecież coś znaleźć na okrasę lub *ad captandam benevolentiam*. Piszący te słowa sam latami borykał się z

następującym problemem:

1. Jeśli Sobór Watykański II był ważny, to na jakiej podstawie można jego postanowienia odrzucić?
2. Jeśli przynajmniej część jego postanowień jest błędna, sprzeczna z Tradycją i wprowadzająca w błąd, to jak mógł być to ważny i nieomylny Sobór?

Problem rozwiązała dopiero lektura książki *The Great Facade: The Regime of Novelty in the Catholic Church from Vatican II to the Francis Revolution* (*Wielka fasada": reżim nowości w Kościele katolickim od Soboru Watykańskiego II do rewolucji Franciszka*) autorstwa Christophera Ferrary, Thomasa Woodsa Jr. i Johna Rao.

Pada w niej następujący argument będący swoistym jajkiem Kolumba brzmi:

1. Vat.II nie był nieomylny, gdyż zwołano go jako pastoralny, nie dogmatyczny.
2. Jego postanowień nie przedstawiono językiem prawniczym nie obwarowano anatematyzmatami.
3. Wszystko z nim, co zgodne z Tradycją, można przyjąć, co niezgodne należy odrzucić.

To faktycznie rozwiązuje problem i bardzo pomaga, pozostaje jednak pytanie:

> Czy można Vat. II w całości odrzucić?

Zdaniem ks. Rippergera nie można, gdyż zawiera on dobre, tradycyjne treści.

Zdaniem piszącego te słowa można, gdyż dobre, tradycyjne treści można poczytać w postanowieniach innych soborów, natomiast proprium – część własną – Vat. II należy odrzucić, gdyż jest błędna i do błędu prowadzi.

Mówiąc prościej:

> To, co w Vat. II pozytywne, nie jest zasługą Vat. II.

Może więc słusznie FSSPX w ogóle Vat.II nie cytuje, gdyż cytowanie czegokolwiek sugerowałoby przyjęcie całości.

Wyznanie wiary katolickiej Stowarzyszenia św. Piusa X mające na celu oświecenie dusz w obliczu współczesnych błędów.

W imię Świętej i Niepodzielnej Trójcy: Ojca, Syna i Ducha Świętego.

Preambuła

1. Wyznaję i przyjmuję całą prawdę wiary katolickiej, taką, jak została ona „przekazana apostołom z ust samego Chrystusa

lub od samych apostołów pod dyktando Ducha Świętego”[1], a następnie wiernie zachowana i przekazana nam w nieprzerwanej sukcesji w Kościele katolickim poprzez nauczanie papieży i biskupów, pisma Ojców Kościoła i teologów oraz definicje świętych soborów.[2]

2. Z całą stanowczością przyjmuję każdą prawdę, którą nieomylny Kościół ogłosił jako objawioną przez Boga i niezbędną do zbawienia, czy to poprzez definicje swojego uroczystego Magisterium, czy też poprzez jednomyślność swojego zwyczajnego i powszechnego Magisterium.[3] Przyjmuję również wszystko, co należy do doktryny katolickiej ze względu na jej niezbędny związek z objawionym Depozytem,[4] i uznaję za pewne te prawdy, których Kościół nauczał niezmiennie, aby chronić ten Depozyt przed błędami.[5]
3. W związku z tym odrzucam wszelkie błędy sprzeczne z tą wiarą, a w szczególności błędy liberalizmu, indyferentyzmu, modernizmu, ekumenizmu i laicyzmu, potępione przez papieży Piusa IX,[6] Leona XIII,[7] świętego Piusa X,[8] Piusa XI,[9] oraz Piusa XII.[10] Błędy te zaciemniają objawioną doktrynę, fałszują Tradycję, zniekształcają świętą liturgię, deprawują obyczaje, osłabiają ducha misyjnego i rozbijają chrześcijański porządek społeczny, poważnie szkodząc zbawieniu dusz.
4. Wyznaję tę wiarę i odrzucam wszelkie błędy z nią sprzeczne, ponieważ pragnę pozostać wiernie poddany Świętemu Kościołowi Katolickiemu, Apostolskiemu i Rzymskiemu, Nauczycielce prawdy, oraz papieżowi, Namiestnikowi Chrystusa, w przywiązaniu do **wiecznego Rzymu**, który otrzymał misję świętego strzeżenia i wiernego wyjaśniania objawionego Depozytu aż do końca czasów.
5. Dodaję, że w obecnym zamęcie nie wystarcza już przywoływanie kilku pojedynczych prawd. Niezbędne stało się pełne wyjaśnienie całego porządku doktryny katolickiej, w jej nadprzyrodzonej spójności i jasnej harmonii, nie pomijając

żadnego dogmatu, nie umniejszając żadnej prawdy i nie zastępując przyjętej wiary żadnym dwuznacznym lub okroczonym językiem, który pod pretekstem ekumenizmu lub dostosowania się do świata z coraz większą zuchwałością zniekształca tę doktrynę.

6. Sama miłość wymaga, aby doktryna ta była wyznawana z jasnością, cierpliwością i siłą, dla chwały Boga, czci Kościoła i zbawienia dusz.

Trudno się z tym wszystkim nie zgodzić i nie poprzeć. Pozostaje jednak małe „ale” w odniesieniu do sformułowania „wieczny Rzym”. To także sformułowanie własne FSSPX oznaczające zgodę z idealnym „wiecznym Rzymem” w odróżnieniu od „realnie istniejącego Rzymu naszych czasów”.

Niestety w katolicyzmie liczy się realizm i albo akceptuje się Rzym, takim jakim on jest albo przechodzi się na sedewakantyzm. Co jest dawnym zarzutem sedewakantystów stawianym lefebrystom. Ci ostatnie stanęli wpół drogi. Zarzut ten zdecydowanie odnieść można do dzisiejszej sytuacji, patrz nasz wpis.

---

[1] Sobór Trydencki, sesja IV (8 kwietnia 1546 r.), Dekret o przyjęciu świętych ksiąg i tradycji, DS 1501.

[2] Sobór Trydencki, *tamże*; Sobór Florencki, bulla *Exsultate Deo* (22 listopada 1439 r.), Dekret w sprawie Ormian, DS 1328; Odpowiedź Komisji

Biblijnej (24 czerwca 1914 r.), DS 3591.

[3] Pius IX, List apostolski *Tuas libenter* (21 grudnia 1863 r.), DS 2879; Sobór Watykański I (1870 r.), Konstytucja dogmatyczna *Dei Filius*, rozdział III, DS 3011.

[4] Odpowiedź Komisji Biblijnej (29 maja 1907 r.), DS 3398.

[5] Dekret Świętego Urzędu (5 czerwca 1918 r.), DS 3645–3647; Odpowiedź Świętego Urzędu skierowana do arcybiskupa Cambrai (19 sierpnia 1889 r.), DS 3258; Odpowiedź Świętego Oficjum skierowana do biskupa z Brazylii (5 sierpnia 1896 r.), DS 3312; Dekret *Provida sapientique cura* (18 stycznia 1906 r.), DS 3388; Odpowiedź Świętej Penitencjarii (3 czerwca 1916 r.), DS 3640.

[6] Encykliki *Qui pluribus* (9 listopada 1846 r.) i *Quanta cura* (8 grudnia 1864 r.) wraz z *Syllabusem.*

[7] Encykliki *Immortale Dei* (1 listopada 1885 r.), *Libertas* (20 czerwca 1888 r.), *Sapientiae christianae* (10 stycznia

1890 r.) oraz *Au milieu des sollicitudes* (16 lutego 1892 r.).

[8] Encyklika *Pascendi* (8 września 1907 r.) oraz dekret *Lamentabili* (3 lipca 1907 r.); encyklika *Vehementer nos* (11 lutego 1906 r.) oraz list apostolski do biskupów Francji *Notre charge apostolique* (25 sierpnia 1910 r.).

[9] Encykliki *Quas primas* (11 grudnia 1925 r.) i *Mortalium animos* (6 stycznia 1928 r.).

[10] Encykliki *„Orientales omnes ecclesias”* (23 grudnia 1945 r.) i *„Humani generis*” (12 sierpnia 1950 r.); przemowa do prawników katolickich (6 grudnia 1953 r.).

Chcesz czytać wszystko?

Wykup abonament.

Copyright Mavientura Projects e.K>

Kartą, paypalem lub bezpośrednim przelewem.

Datki

Jak podobał Ci się ten wpis?

Kliknij na gwiazdkę, by go ocenić!

Oceń

Średnia ocena / 5. Policzone głosy:

Jeszcze bez oceny. Bądź pierwszy!

Jeśli podobał Ci się ten wpis ...

Obserwuj nas na mediach społecznościowych!

Related